

ЕВГЕНИЯ МАТВЕЕВА АЗ В ЗВЕЗДНИЯ СВЯТ

chitanka.info

Най-сетне изкачих милионите стъпала. Прибрах се. Беше късно — вече 25 часа през нощта. Бях капнала от умора. Да, какво ли ще мислят хората от бъдещето за нас? А за мен?

Още триста години от нашето мило първо хилядолетие отлитат.

Съседката ми има чудновато момче — Леонардо да Винчи. То ми говори такива невероятни неща!

Леонардо казва, че хората след три столетия ще могат да летят без крила, дори ще стигнат до Луната. Но тя може би не съществува? Може би е само оптическа измама? Той казва още, че колкото по-далече отиват човеците, толкова повече ще забравят родната си планета...

Късно е. Очите ми бавно започнаха да се затварят.

Унесох се... И изведнъж кацнах някъде. Това приличаше на равен под, а по него постоянно светеха и мигаха едри разноцветни точки. Появиха се два мишока — величествени, огромни, внушителни. Вместо нокти мишоците имаха антени, които накрая завършваха с пъстроцветни топчета. Главите им бяха малки и остри като муцунките на земните мишки. И докато аз ги гледах с любопитство и страх, чудейки се какво да направя, по-едрият ми заговори:

— Добре дошла!

Гневен смях го прекъсна. Една от топките се пръсна и покрай мен прехвърча камък. Мишоците се спогледаха уплашено. Аз останах като парализирана. Не се осмелявах да направя нищо — стоях и гледах.

Щом камъкът падна на земята, след гърма и дима се появи една грамадна Гъба — като нашите, само че по-голяма и с крака на края на пънчето. Тя заговори свирепо, обръщайки се към мишоците:

— Ето какво правите с пленниците! От години не съм виждала човек. Казах ви, ако попаднете на такъв, да ми го пратите по лъчевата поща. Но вие сте... — след кратка пауза Гъбата каза:

— Да знаете, че кожата ще ви смъкна. Кой ще работи в цуматрулите? Днес отгук минаха поне седем кораба, но вие не спряхте никого! — Тя тъкмо се канеше да продължи, когато единият мишок се възползува от мълчанието ѝ и каза:

— На кораба имаше само работи. И ние мислехме, че...

— Не знаете ли, че роботите са направени, за да ни вършат работа? Ей ти, я ела при мен — каза ми тя.

Покорих ѝ се. Последвах я. Тя тропна веднъж с крак и стените станаха сини. После по тях се изрисува това, което преди не успях да различа добре — то беше ликът на Мадоната, още незавършена картина на Леонардо. Извиках от изненада, но не успях — няхах глас!

— Корабът ми!

В миг цялото небе се озари отначало в червено-оранжева, после в жълта и накрая в бяла светлина. Ярки блясъци го разкъсваха. Всяка секунда върху мен се опитваха да скочат хиляди от миловидните допреди малко пъстри точки. Където и да паднеха, се развихряше такъв огън, като че ли цялата галактика гореше.

Затичах се с всички сили по-далече от Гъбата. Най-сетне се добрах до една ракета и се стоварих в нея почти в безсъзнание.

Събудиха ме мишоците. Те ме попитаха колко време съм летяла до тях към Плутон, защото се оказа, че не съм била на Луната, но аз нищо не помнех. Наложих се да разпечатаме „черната кутия“. Ужас! Вече беше минала 1600 година.

— Нищо — утешиха ме те. — Ще кацнем направо в 1900-ата. Не искаме хората от бъдещето да знаят за теб. Ти ще живееш сред тях. Съгласна ли си?

— Да. Добре. Ще имам и ток, и телевизор, и телефон, магнетофон, компютър и изобщо... Вече няма да има с кого и за какво да споря...

— Женьо, ставай! — чух, че викаше сестра ми и ме гъделичкаше по крака. — Мама каза да ставаш вече...

Публикувано във вестник „Клуб 15“, брой 13/1990 г.
Авторката е представена като шестокласничка от 138-о училище
в София.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.